

[Bertel Dahlgaard.]

de nordiske landes apotekervæsen er det i lovforslagets § 12 bestemt, at indenrigsministeren på betingelse af gensidighed kan tillade, at personer, der har fået tilsvarende farmaceutisk uddannelse i et andet land, kan antages som provisorer på et dansk apotek. Jeg vil udtale håbet om, at denne bestemmelse vil foranledige sådanne her forudsatte aftaler mellem de nordiske regeringer. Jeg gør iøvrigt tinget opmærksom på, at der i forvejen finder et intimt samarbejde sted mellem de nordiske farmakopékommissioner, som gennem et fællesnordisk farmakopénævn forbereder en fællesnordisk farmakopé. På disse områder vil der fremtidig kunne foregå et samarbejde af forskningsmæssig karakter, så at der sker en vis arbejdsdeling mellem de nordiske lande, som kan blive arbejdsbesparende for hvert enkelt af landene.

Jeg skal hermed anbefale de til de to lovforslag stillede ændringsforslag.

Oluf Pedersen: Under første behandling af det foreliggende lovforslag om apotekervæsenet gik mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Viggo Starcke, stærkt imod lovforslaget i den form, det havde, og det, som det ærede medlem vendte sig så hårdt imod, var den ordning, lovforslaget indeholdt om specialiteterne. Den ordning, lovforslaget tilsigtede, lå på linie med, hvad der var foreslået af apotekerkommissionens store flertal, en ordning, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der jo ikke er sagkyndig, men utvivlsomt alligevel føler sig som sagkyndig, gik så hårdt imod at ændre.

De ændringsforslag, der nu foreligger, må siges at være store forbedringer. Med den modstand, der utvivlsomt har været, er det — alt er jo relativt her i verden — betydningsfulde forbedringer. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Aksel Møller om, at den behandling, der blev givet specialiteterne i lovforslaget, som det oprindeligt var formet, var meget hårdhændet, og jeg hilser med tilfredshed ændringsforslagene og anbefaler dem til vedtagelse i det høje ting.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærboel): Det er jo coutume og en naturlig ting, at en minister takker det udvalg, som har behandlet hans forslag, i særdeleshed når

det er kommet til et resultat, som den pågældende minister kan acceptere.

Når jeg i dag takker udvalget, fordi det gennem et meget omfattende og dygtigt arbejde er nået frem til et forlig, gør jeg det i virkeligheden med en følelse af taknemlighed, ikke alene fordi jeg som sagt finder, at der er foretaget et meget dybtgående arbejde og omfattende forhandlinger, men også fordi jeg anser det resultat, der er fremkommet, for værende af megen værdi.

Det er rigtigt, som udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Mørk, udtalte, at lovforslaget, som det efter vedtagelse af ændringsforslagene vil komme til at se ud, ikke helt imødekommer mit partis ønsker, men som loven vil blive, er der vel næppe noget af partierne, der har fået deres ønsker fuldt opfyldt. Jeg er imidlertid glad for den resignation, der er vist, fordi det har megen betydning, at folketinget med de 5 partier bag sig nu tilvejebringer en lov, der, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard udtrykte det, antagelig vil kunne bære et godt stykke ud i fremtiden.

Jeg er også taknemlig på anden måde. Da min forgænger i embedet, det ærede medlem hr. Aksel Møller, kom til mig og spurgte, om der kunne forhandles, og jeg svarede ja, lå deri, at jeg — jeg må måske sige som gammel forhandlingsmand — meget gerne så, at man nåede et resultat, selvom afstanden fra det forslag, som min ærede forgænger fremsatte, til det forslag, jeg kom med, var meget stor. Jeg udtrykte mig overfor det ærede medlem på følgende måde: når jeg mener, at der kan forhandles, ligger deri, at jeg for mit vedkommende er villig til at vise en vis resignation, for forhandling er jo ikke bare dette, at den ene part stiller sig på et standpunkt, som man ikke er til at rokke fra, forhandling forudsætter også, at modsætningerne kan bøje sig mod hinanden.

Jeg vil gerne sige, at jeg har iagttaget de henstillinger, som er fremkommet fra udvalget. Det gælder med hensyn til defektricerne; jeg er indstillet på at efterkomme udvalgets henstilling så langt, som mulighederne foreligger. Den i betænkningen indeholdte henstilling vedrørende bestemmelsen i § 66 vil jeg ligeledes optage til villig behandling.